

klagenævnet kan populært betegnes som et lægmandsnævn.

Naturklagenævnet, der efter den nugældende lovgivning har kompetence til at afgøre sager, hvori der indgår hensyn til landskab og natur, er således ikke sammensat med eksperter inden for disse områder.

Efter lovforslaget bliver alle klagesager i forbindelse med den nye godkendelsesordning for husdyrbrug samlet i Miljøklagenævnet. I den forbindelse vil det være naturligt, at nævnets sammensætning bliver suppleret med eksperter inden for natur og landskab, da Miljøklagenævnet som følge af den nye godkendelseslovs formålsbestemmelse vil være forpligtet til at varetage hensyn til bl.a. natur og landskab i sin klagesagsbehandling. Hvis nævnet derudover suppleres med eksperter på områderne, vil varetagelsen af natur og landskabshensyn være sikret så vidt det er muligt.

Til § 76

Bestemmelsen fastslår, at afgørelser og beslutninger efter loven eller regler, der er fastsat med hjemmel i loven, som udgangspunkt kan påklages til Miljøklagenævnet. Dette gælder dog ikke, hvis andet fremgår af lovens bestemmelser eller hvis klageadgang er afskåret med hjemmel i lovforslagets § 78.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 91, stk. 1, som ændret ved lov nr. 569 af 24. juni 2005 i forbindelse med udmøntning af kommunalreformen, og ved forslag til lov om ændring af diverse love på natur- og miljøområdet – bemyndigelses- og klagebestemmelser i en række love på natur- og miljøområdet m.v., som er fremsat den 5. oktober 2006 (L. 40).

Ved lov nr. 569 er Miljøklagenævnet med virkning fra 1. januar 2007 indsat som eneste klagemyndighed efter miljøbeskyttelsesloven. I henhold til de tidligere regler var miljøministeren som udgangspunkt klagemyndighed for afgørelser truffet af amter og kommuner. I praksis var miljøministerens beføjelser delegeret til Skov- og Naturstyrelsen for landbrug m.v. En del af disse afgørelser (f.eks. visse sager om listevirksomheder) kunne efterfølgende indbringes for Miljøklagenævnet, således at en del sager har kunnet behandles af to klageinstanser.

Ved lovændringen af miljøbeskyttelsesloven udgik miljøministeren (styrelserne) som klageinstans og Miljøklagenævnet er derfor blevet eneste administrative klagemyndighed. Hermed er der skabt et enstrengt klagesystem, som samtidig sikrer, at klagesagsbehandlingen sker i et uafhængigt nævn. Dette vil samtidig bidrage til at nedbringe den samlede tid, en sag kan være under behandling.

Bestemmelsen i stk. 2 fastsætter, at der på tilsvarende måde kan klages over miljøministerens afgørelser i sager, hvor ministeren i medfør af § 65 har besluttet at overtage kommunalbestyrelsens beføjelser.

Til § 77

Det foreslås i stk. 1, at reglerne i miljøbeskyttelseslovens om Miljøklagenævnets sammensætning, beføjelser og arbejdsgang m.v. finder tilsvarende anvendelse ved Miljøklagenævnets behandling af klagesager efter denne lov.

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har den 21. september 2006 afholdt en høring imed det formål at få klagesystemet på miljøområdet belyst.

Efter høringen vil aftalens parter bl.a. drøfte indstillingsretten til Miljøklagenævnets lister over sagkyndige medlemmer. Parterne skal drøfte om de grønne organisationer skal indstille sagkyndige til Miljøklagenævnet i lighed med den indstillingsret, der i dag kommer erhvervet og Miljøstyrelsen eller om der er behov for en mere grundlæggende ændring af de eksisterende regler.

Stk. 2 indeholder regler om fremgangsmåden ved klagens indgivelse og fastsætter, at klage skal indgives til den myndighed, der har truffet afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3 giver ministeren hjemmel til at kunne fastsætte nærmere regler om nævnets sammensætning og virksomhed ved behandlingen af sager efter denne lov.

Bestemmelserne om Miljøklagenævnet (tidligere Miljøankenævnet) blev indsat i miljøbeskyttelsesloven ved lov nr. 358 af 6. juni 1991 med senere ændringer, senest ved lov nr. 571 af 9. juni 2006 om ændring af klagenævn og klagebestemmelser i en række love på miljøområdet. § 77 svarer til opbygningen af bestemmelserne i lov nr. 571 af 9. juni 2006

Til § 78

Bestemmelsen tillægger miljøministeren en generel bemyndigelse til at lade de kommunale myndigheder træffe den endelige afgørelse i visse mindre sager. En række sager af mindre betydning for beskyttelsen af natur, miljø og landskab vil med rimelighed kunne afgøres endeligt af kommunalbestyrelsen som den myndighed, der har det lokale kendskab til forholdene.

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 92, 1. pkt., der blev indsat ved lov nr. 358 af 6. juni 1991. Dog er ordet »miljøbeskyttelsen« ændret til »beskyttelsen af natur, miljø og landskab« for at dække de bredere hensyn som loven varetager.